

MARY HIGGINS CLARK

& ALAFAIR BURKE

KUS MÉHO SRDCE

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 by Nora Durkin Enterprises, Inc.
Translation © Ondřej Duha, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu PIECE OF MY HEART
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Simon & Schuster
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-7695-073-3

Mým drahým čtenářům
za jejich vytrvalou podporu.

„Přistupuj ke svému životu,
jako by to byl román
se svými vlastními hrdiny, zlosyny,
falešnými stopami a triumfy.

– *Mary Higgins Clark*

Prolog

Před pěti lety

„**K**dybych jen mohla, uzavřela bych smlouvu s Bohem.“ Roseanne Robinsonová slyšela, jak jí ta stará píseň hraje vzadu v hlavě, když se snažila udělat právě to – uzavřít smlouvu s Bohem. *Prosím, budu lepší manželka. Budu lepší člověk. Až do konce svého života budu každý den dělat dobré skutky. Cokoliv, jen když ušetříš mého manžela. Dovol mi být zase s ním.*

Zvedla hlavu od neutuchajících modliteb a uviděla lékaře v chirurgickém plášti, který vyšel z dvoukřídlých dveří do nemocniční čekárny. V očekávání zatajila dech, ale její naděje pohasla, když pohlédl do očí starší ženě v koutě, jež si od chvíle, kdy Roseanne přišla, nepřestala utírat slzy. O několik vteřin později se ozval jen žalostný sten.

Chuděra, pomyslela si Roseanne. *Prosím, ať nedopadnu stejně.*

Roseanne bylo teprve jednatřicet, ale nedokázala si představit život bez svého manžela. Začali spolu chodit na vysoké a jejich vážný vztah pokračoval i poté, co on začal budovat svou kariéru architekta a ona přidávala další jména na rostoucí seznamu klientů své agentury zabývající se digitálním marketingem. Tu motorku si koupil před třemi lety, dva týdny po jejich druhém výročí svatby.

Pitomá motorka. Kvůli ní jsme teď tady.

Svůj nesouhlas vyjádřila jasně. Dokonce se obrátila na jeho staršího bratra Charlieho v naději, že ho jako policista přivede k rozumu. Místo toho však vyslechla od svého švagra přednášku o tom, že by „měla muži dopřát trochu radosti“.

Navzdory rizikům se jí po koupi motocyklu trochu ulevilo. Manžel byl už několik měsíců duchem nepřítomný. Nevšimavý. Znuděný. Napadlo ji, že třeba neschvaluje její rozhodnutí vrátit se do agentury, byť jen na částečný úvazek. Přemýšlela, zda ho baví být otcem. A co bylo nejhorší, uvažovala o tom, jestli se jim nerozpadá manželství. Jakmile však měl motorku, stal se z něho znovu ten šťastný, okouzlující a zábavný muž, kterého znala. Bylo zjevné, že ať už prožíval jakoukoliv krizi středního věku, ta nová, nablýskaná hračka na dvou kolech problém vyřešila. *Mohlo by být hůř*, pomyslela si.

Ale teď byla tady a čekala, až se dozví, jak dopadla jeho operace.

Policista, který jí zavolal, jí tu zprávu sdělil s ledovou lhostejností. Vysvětlil jí, že došlo k nehodě. Dodávka projela křižovatku na červenou. Motorkář – její manžel toužící po vzrušení – je v bezvědomí, přestože měl přilbu, což mu mnohokrát kladla na srdce.

Podívala se na hodinky. 11.55. Belle měla za pět minut skončit školka. Bylo domluvené, že ji vyzvedne jejich sousedka Sarah spolu se svou dcerou Jennou. Bella si užije odpolední hraní se svou nejlepší kamarádkou, ale přijde chvíle, kdy se začne ptát, kde jsou její rodiče.

Prosím, Bože. Jak mám vysvětlit své holčičce, že se její otec už nevrátí domů?

Tentokrát z těch dvoukřídlych dveří vyšla lékařka s vlasy dosud zakrytými modrou chirurgickou čapkou. „Roseanne Robinsonová?“ zavolala.

Bylo to tu. Zpráva, kterou se dozví, ovlivní její i Bellinu budoucnost. Buďto budou pokračovat po cestě svého současného života, nebo se vydají zcela jiným směrem. Dveře číslo jedna nebo dveře číslo dvě.

Vstala ze židle. „Já jsem Roseanne Robinsonová.“

Nebo Ro-Ro, jak jí říkala většina přátel. Ta přezdívkou byla hlavním důvodem, proč si po svatbě ponechala své rodné

příjmení. *Jestli přežiješ, moje lásko, dokonce si změním příjmení, tak jak jsi to vždycky chtěl.*

„Prosím, povězte mi všechno,“ poprosila Roseanne. Pevně zavřela oči a připravila se na dopad oznámení, které jí navždy změní život.

„Váš manžel žije.“

Objetí, které následovalo, bylo automatické, čirý projev vděčnosti, kterou Roseanne v tom okamžiku cítila.

Doktorka jí nastínila léčbu, která manžela čeká – implantace dalších kožních štěpů, fyzioterapie, rehabilitace. Zatímco Roseanne vstřebávala všechny ty informace a představovala si každou jednotlivou návštěvu lékaře, nemohla přestat myslet na to, jaké má štěstí. Její rodina byla ušetřena nejhoršího.

Jak ale ubíhaly týdny a měsíce, dolehla na ně realita. Rehabilitace. Zotavování. Roztrpčení. Jejich život nepokračoval, aspoň ne ten, který dříve znali. Každý nový den se skácel jako kostky domina.

A pak jí jednoho dne, o pět let později, zazvonil telefon a ona se dozvěděla, že všechna ta bortící se domina skončí s malým chlapcem jménem Johnny Buckley.

1. kapitola

Středa 15. července

Den první

Laurie Moranová sebou trhla, když uslyšela zatroubit další auto, tentokrát pick-up hned za nimi.

Charlotte Pierceová sedící za volantem pohlédla do zpět-ného zrcátka a zoufale mávla rukou. „Nevím, kam čeká, že uhnu.“

Laurie na okamžik zadržela dech, když z výfuku dodávky před nimi vyšel oblak černého kouře.

Nebylo ještě ani střeďeční poledne, ale dálnice Long Island Expressway byla už ucpaná, jak se obyvatelé města vydali na cestu, aby si na plážích oddechli od dusna v ulicích Manhattanu. Bylo jasné, že dvouhodinová cesta do letoviska Hamptons jim toho dne zabere tři hodiny a v pátek večer se protáhne na čtyři nebo pět.

Charlotte se nenechala rušit vrčením okolních aut a blaženě si zpívala s rádiem písničku Janis Joplin. „*Vezmi si další kus mého srdce, zlato* –“

Usmála se na svou spolucestující. „Jo, tohle je kouzlo Long Island Expressway uprostřed července.“

Charlotte si koupila to auto – nový Mercedes kabriolet – před měsícem a stále si vychutnávala nově objevenou radost z jízdy se staženou střechou. Na očích měla velké, kulaté sluneční brýle a vlasy sahající pod bradu si na cestu autem úhledně zastrčila za uši. Laurie sledovala, jak se Charlotte za svými okuláry dívá kolem ní na auto v pravém pruhu.

„Ten chlap vedle nás si tě prohlíží, kamarádko. Chudák neví, že z tebe bude brzo vdaná žena.“

Laurie instinktivně otočila hlavu. Řidič toho SUV se skutečně usmíval jejím směrem. Rychle odvrátila zrak.

„Prosím tě, zírání na nás kvůli té hudbě. Ví, že než dorazíme do cíle, budeme obě potřebovat naslouchátka.“

Ten komentář jen přiměl Charlotte, aby rádio zesílila ještě víc. „*Vezmi si ho!*“ zazpívala a zavlnila rameny do rytmu. Hluboký, spokojený smích, který následoval, byl nakažlivý, a když se provoz znovu pohnul, Laurie se přistihla, že se usmívá a prozpěvuje si spolu s kamarádkou.

Měla spoustu dobrých důvodů k oslavě. Za čtyři dny si vezme Alexe Buckleyho, který ji přes dva roky vytrvale přesvědčoval, že by mohl být součástí jejího rušného života vdovy a pracující matky. Po malém obřadu v kostele pro příbuzné a nejbližší přátele a následující slavnostní večeři v jedné z jejich oblíbených restaurací spolu zamíří do Itálie na desetidenní líbánky. Nejenže udělala Alexovi místo ve svém životě; hodlali společně začít zbrusu nový, lepší život.

Byla to Charlotte, kdo jí vymluvil nápad na „rodinné líbánky“. Ten soukromý výlet s Alexem znamenal, že Laurie bez svého desetiletého syna Timmyho poprvé stráví delší dobu než dvě noci. Místo posvatební rodinné dovolené si s Alexem naplánovali třídní pobyt na východním výběžku East Islandu, aby tam v kruhu svých nejbližších oslavili Alexovy čtyřicáté narozeniny ve dnech předcházejících svatbě samotné.

Pro tu krátkou dovolenou si vybrali lázeňské přímořské letovisko South Shore Resort & Spa v Hamptons. K Laurie, Alexovi a Timmymu se měl připojit Lauriin otec Leo, Alexův bratr Andrew s manželkou a třemi dětmi a samozřejmě Ramon, který se neochvějně nazýval Alexovým komorníkem, ale tou dobou už byl spíš jakýmsi náhradním strýčkem. Pozvali také Timmyho oblíbenou dívku na hlídání Karu, aby jim pomohla s dětmi.

Laurie měla v plánu odjet toho rána z města s Alexem, Timmym a Ramonem časně, než se jim svět začne plést do

cesty. Byla producentkou pořadu *V podezření*, zpravodajské reality show zabývající se otevíráním a prošetřováním uzavřených případů. Měla všechno připravené, aby mohla zahájit natáčení nového zvláštního případu, jakmile se vrátí z Itálie. Před osmi lety zmizel novinář jménem Jonathan Brown. Podle Brownovy manželky Amy se měl setkat s anonymním zdrojem kvůli domnělé zpronevěře ve farmaceutické společnosti. Když policie nepotvrdila, že k takové schůzce došlo, obrátilo se podezření veřejnosti k Amy. Browna se nikdy nepodařilo najít, živého ani mrtvého, a Amy nebyla nikdy obviněna.

Poté, co se rok snažila kontaktovat bývalé zaměstnance oné farmaceutické společnosti, se Laurie zaměřila na výzkumníka, který týden po Brownově zmizení zemřel sražený autem, jehož řidič od nehody ujel. Ještě víc ji zaujalo, když jí vdova po výzkumníkovi Carrie řekla, že jejího manžela několik týdnů před smrtí zneklidňovalo něco v práci. Laurie se jí zeptala, jestli znal jistého Jonathana Browna, a Carrie se tvářila zmateně, dokud jí Laurie nepřipomněla, že se jedná o reportéra, který zmizel týden před nehodou jejího manžela.

Carrie zbledla jako stěna.

„Ne,“ řekla. „Aspoň o tom nevím. Ale vzpomínám si, že když se ze zpráv dozvěděl o zmizení toho novináře, roztrásl se jako osika. Zeptala jsem se, co ho tak rozrušilo, a on mě odbyl něčím neurčitým, jako že je smutné, když jen tak zmizí otec od rodiny.“

Laurie byla přesvědčená, že ten mrtvý výzkumník byl oním Brownovým anonymním zdrojem. Plánovala použít to, co Carrie a Amy věděly o svých manželích, jako páku, aby tu farmaceutickou společnost přiměla odpovědět na své otázky.

Ucítila dloubnutí do levého předloktí. „Haló? Země volá Laurie.“ Provoz se opět pohnul a Charlotte ztlumila rádio, aby se slyšely. „Vypadáš ustaraně. Co tě trápí? Oslavu

Alexových narozenin máš dokonale připravenou a všechno bude šlapat jako hodinky. Svatba a líbánky jakbysmet. Vrátila ses v myšlenkách do práce, co?”

Bylo tomu tak. Když toho rána vstala, našla e-maily od Carrie a Amy. Carrie jí sdělovala, že si to rozmyslela, a Amy se vmlouvala na záchvat paniky. Obě téže noci náhle změnily na vyšetřování názor a rozhodly se, že v pořadu *V podezření* nevystoupí.

Laurie se po většinu dopoledne snažila s oběma spojit všemi možnými způsoby. Hodlala v tom pokračovat cestou do Hamptons, ale právě když Ramon nakládal jejich zavazadla do kufříku auta, přišly jí krátce po sobě další dva e-maily. Tentokrát byly od právníků, kteří požadovali, aby se přestala snažit kontaktovat jejich klientky Carrie a Amy. Ať už je někdo zastrašil nebo podplatil, výsledek byl stejný. Někdo je přiměl, aby mlčely. Laurie nezbylo než zastavit přípravu na natáčení, které mělo začít, hned jak se vrátí ze svatební cesty.

Na její naléhání zamířili všichni na pláž, zatímco ona sdělila tu špatnou zprávu svému šéfovi Brettu Youngovi. Ani po dvou hodinách se s ním nikam nedostala. Trval na tom, že Laurie musí najít jiný případ, aby si pořad zachoval současný vysílací čas. Jediné štěstí, které ji za celé to dopoledne potkalo, bylo, že Charlotte měla letní sídlo v East Hamptonu a měla v plánu toho večera odjet. Využila Lauriino dilema jako výmluvu k časnému odjezdu.

„Udělala jsi, co jsi mohla,“ ujistila ji Charlotte. „Nemůžeš oživit dva mrtvé. Co jsi věděla, jsi nahlásila policii, a víc není v tvých silách. A pokud ty dvě ženy podplatila ta farmaceutická společnost, padá vina na jejich bedra. Někdy prostě nic nenaděláš, ani kdyby ses stavěla na hlavu, Laurie.“

Laurie věděla, že má její kamarádka pravdu, ale přesto chtěla udělat víc. Lauriin první manžel Greg byl chladnokrevně zastřelen, když byly Timmymu pouhé tři roky. Nedomýšlela si představit, že by ji jakékoli množství peněz nebo

zastařování přimělo přestat hledat odpovědi, proč k tomu došlo.

„Najdeš jiný případ,“ uklidňovala ji Charlotte. „Jako pokaždé. Ale za čtyři dny se vdáváš, děvče. Jaký pocit máš z *toho*?“

„Upřímně?“ Laurie položila hlavu na opětku sedadla spolujezdce a vychutnávala si sluneční paprsky na své kůži. „Jsem s Alexem tak šťastná, až se skoro cítím provinile. Zaslouží si někdo tolik radosti v životě? Pořád čekám, že se stane něco zlého.“

Charlotte se zamračila. „To je celá moje kamarádka, Laurie, Škarohlídka‘ Moranová. Za štěstí se omlouvat nemusíš. Čekají tě tři báječné dny na pláži s tvou rodinou a Alexem. A pak se vy dva v neděli vydáte na společnou cestu životem. Zasloužíš si vychutnat každou vteřinu.“

Laurie si dokázala představit, že by jí Greg řekl to samé.

Když zastavily na parkovišti, ucítila Laurie, jak se pracovní stres rozplývá. Letovisko South Shore Resort & Spa bylo zářivé, bílé a moderní, a navíc se nacházelo na nejlepší pláži od Hamptons skoro až po Montauk. Ucítila ve vzduchu sůl a slyšela hukot vln v oceánu a křik racků kroužících nad jejich hlavami. Vedle zeleného minivanu před hlavním vchodem do hotelu uviděla Alexe a Timmyho. Alexův mladší bratr Andrew se svou rodinou zjevně přijel z Washingtonu před pár okamžiky.

Dívala se, jak její syn Timmy jako dokonalý mladý gentleman otevírá přední dveře na straně spolujezdce své budoucí tetě Marcy. Pak se odsunuly zadní dveře a vyskočil z nich sedmiletý Johnny, který Timmyho objal, zatímco strýček Andrew pomáhal z minivanu svým čtyřletým dcerkám, dvojčatům. Timmy už začal mluvit o Andrewových třech dětech jako o svých „sestřenkách a bratránkoví“.

Charlotte lehce stiskla klakson kabrioletu a ohlásila jejich příjezd dvojím krátkým zatroubením. Když Alex vzhlédl, uviděla, že jeho nos už na odpoledním slunci získal hnědý nádech a tmavé vlasy mu rozcuchal vítr. Usmál se od ucha k uchu.

Charlotte napodobila zamilovanou labuť. „Jen se na toho svého fešáka podívej, Laurie. Řekla bych, že ty pocity jsou vzájemné.“

Laurie jeho úsměv opětovala. Charlotte měla pravdu, o Alexovi i o tom, že na ni její práce ty dva týdny počká. Do té doby se soustředí na svou rodinu.

Uprostřed radostného vítání si nikdo nevšiml bílého chrysleru, který zastavil na parkovišti letoviska hned poté, co Charlotte odjela.

2. kapitola

Marcy Buckleyová se rozhlédla po oceánu ze zadní terasy letoviska South Shore Resort & Spa a zhluboka se nadechla slaného vzduchu. Po více než sedmi hodinách v minivanu bylo příjemné protáhnout si nohy. Odjeli z Washingtonu před rozbřeskem, aby se pokusili dorazit do Hamptons v čase oběda. Byla Johnnymu vděčná, že našel ochotu bavit své sestry, ale odešla by z tohoto světa šťastná, kdyby už nikdy neslyšela píseň „Baby Shark“.

Teď, když byli v hotelu, přesunuly Emily a Chloe veškerou pozornost, na kterou se dvě čtyřleté slečny zmůžou, ze svého velkého bratra na Alexovu snoubenku. Laurie doprovodila Marcy, aby se s dětmi rychle podívaly na oceán, zatímco Andrew a Alex si vzali na starost přihlášení v hotelové recepci. Dvojčata tahala Laurie za lněné bílé kalhoty

se širokými nohavicemi a nemohla se dočkat, až jí povědí záhadný příběh o štěňátku zapomenutém doma, když rodina odjela na prázdniny, který si pro ni vymyslela předchozího večera. Holčičky vždy fascinoval jejich strýček Alex, proslulý obhájce, který se pravidelně objevoval ve zprávách a jiných televizních pořadech. Poté co souhlasil, že bude uvádět seriál *V podezření*, v jednom kluse škemraly, aby se na něho mohly dívat.

Ještě víc je však nadchlo setkání s Laurie, která jim vysvětlila, že na tom pořadu také pracuje, a to se ani nezmínila o svém otci, vysoce postaveném příslušníkovi newyorské policie. Marcy věděla, že je normální, když děti považují jiné dospělé za zajímavější než své nudné staré rodiče, ale někdy měla chuť podotknout, že ona a Andrew nejsou zas tak bezvýznamné figurky. Andrew pracoval ve Washingtonu jako vyhledávaný advokát obchodního práva a Marcy působila pět let po promoci na vysoké v Kalifornii jako úspěšná herečka. Pro Johnnyho a děvčátka však byla vždycky *mamka*, což Marcy po tom, čím si prošli, aby mohli mít rodinu, naprosto vyhovovalo.

Zatímco dvojčata obdivovala Laurie, Johnny byl od oznámení zasnoubení nadšený svým „suprovým bratrančem“ Timmym. Marcy teď sledovala, jak si ti dva chlapi házejí na břehu šišatým dětským balonem s ocasem. Ačkoliv se měli stát bratřenci pouze díky sňatku, bylo by snadné uvěřit, že jsou sourozenci. Stejně jako Laurie měli Timmy a Johnny rovné vlasy medové barvy a světlou pleť, zatímco ona, Andrew a dvojčata měli vlasy tmavé a zvlněné a pleť s olivovým nádechem. Marcy byla ráda, že Johnny bude mít konečně příbuzné, kteří mu jsou podobní.

„Taky si chceme hrát,“ vypískla Chloe. Emily zvedla k Marcy prosebné tmavohnědé oči. Ty dvě se vždycky do všeho vrhaly jako jeden tým, ale Emily byla z dvojčat ta zvladatelnější. Marcy se rozhlédla po pláži a snažila se přijít na to, co by tam těm dvěma divoškám mohlo hrozit. Většinu

ostatních návštěvníků pláže tvořily páry, rodiny a skupinky. Zahlédla jednu samotnou ženu ve vlajících bílých šatech, která s cigaretou v ústech fotografovala vodu. Jediný další člověk, který se tam zdál být sám, měl na sobě šortky, tričko a světlemodrou čepici, jež jí připomněla tu, kterou si její matka brala do jejich člunu.

Souhlasně přikyvla. „Ale nechodte moc blízko k vodě.“

Postřehla, jak se Laurie usmála, když holčičky na kraji terasy skoply sandály a rozběhly se za chlapci.

„Dvojčata jsou nadšením bez sebe z toho, že půjdou v neděli za družičky,“ řekla Marcy. „Už si nacvičují chůzi, ale musím tě varovat: podle toho, jak je znám, bych se nedivila, kdyby Chloe proběhla v kostele uličkou s Emily v patách a obě by ječely jako šílené.“

„A to všechno by bylo v naprostém pořádku,“ řekla Laurie. „Víš, je to zvláštní, ale nemůžu uvěřit, že jsem si je dřív pletla. Teď, když je už dobře znám, se mi zdají být každá jiná.“

„To je znamení, že už patříš oficiálně do rodiny.“ A Marcy o tom byla přesvědčená. Že to Alex myslí s Laurie vážně, poznala už tehdy, když je pozval do New Yorku, aby se s ní seznámili. Byla to první žena z těch, které jim Alex kdy představil, jež měla zjevně jiné priority než klofnout jednoho z nejžádanějších starých mládenců ve městě. V uplynulých dvou letech začalo být jasné, jak moc Laurie a Alex znamenají jeden pro druhého.

„Laurie!“

Marcy se otočila a uviděla mladou ženu, která na první pohled vypadala sotva na dvacet, jak míří k Laurie s otevřenou náručí. Dlouhé blondaté vlasy měla stažené do culíku a přes bílé letní šaty jí křížem visela černá kabelka. Laurie dívku vřele objala.

„Vy musíte být paní Buckleyová.“ Dívka jí krátce potřásla rukou.

„Marcy. A tykejme si,“ nabídla jí. „Ty musíš být ta slavná Kara. Tvoje palačinky s kousky čokolády jsou legendární.“

Marcy věděla, že Kara je Timmyho oblíbená dívka na hlídání, která až do minulého podzimu, kdy odešla studovat na univerzitu v Buffalu, byla oporou domácnosti Moranových. Jejich představování přerušil pískem pokrytý desetiletý kluk, který přiběhl Karu přivítat. Než Marcyiny děti dorazily na terasu, Timmy už vyprávěl Kaře všechno o nové videohře, kterou si s ní chtěl zahrát.

„Mami,“ zakňourala Emily, „Jonathan nám nechce házet balon.“

„Jonathan?“ podivila se Laurie. „Odkdy?“

Marcy se zasmála. „Jeden nový student u nich ve škole se jmenuje Bartholomew a trvá na tom, aby mu říkali celým jménem. A tak si teď všechny děti myslí, že je stylové používat jména z rodného listu.“

„Svět je malý,“ odpověděla Laurie. „Timmy mi minulý týden oznámil, že ‚Timmy‘ je jméno pro malého kluka. Od té doby ho na jeho žádost někdy oslovuju ‚Timothy‘.“

„Jsem si jistá, že v obou případech jde jenom o přechodnou záležitost,“ poznamenala Marcy.

Přerušil je zvuk mužských hlasů vycházející z kryté venkovní chodby. Patřily Alexovi, Andrewovi a Ramonovi. Andrew zvedl nad hlavu sadu hotelových karet.

„Máme apartmá pro novomanžele,“ pochlubil se. „Zásluhou mého velkého brášky.“

„Nějaký šum v komunikaci s recepcí,“ vysvětlil Alex. „Moje snoubenka a já budeme dohlížet na to, aby tenhle týden všechno klapalo. Apartmá pro novomanžele je jediné dost velké pro celou tu vaši tlupu.“

„To máme štěstí,“ poznamenala Marcy, když si brala jednu z karet.

„Takže...“ Marcy poznala, že její manžel dychtí oznámit, co přijde teď. „Co byste dámy řekly na odpolední golf?“

„Vážně?“ Laškovně mávla rukou jeho směrem. „Myslela jsem si, že ohlásíš den v lázních.“

„Alexův věk bude začínat trojkou už jen pár hodin a ptáček jménem Ramon mi zacvrlikal, že golf je na seznamu jeho přání.“

Ramon si s provinilým výrazem položil ruku na srdce. „Ano, je to opravdu moje vina. Leo dorazí až těsně před večerí, takže tohle je nejhodnější doba, kdy byste vy čtyři mohli vyrazit na green.“

„A co ty, Ramone?“ zeptala se Marcy. „Nechceme tě vynechat.“

„Já mám něco na práci.“

„Je to přísně tajné,“ dodal Timmy s potouchlým úsměvem.

Marcy už věděla, že Ramon přislíbil najít způsob, jak vzít Timmyho nakupovat, aby mohl vybrat zvláštní dárek pro Alexe kromě daru, který Laurie koupila za ně oba.

Laurie pohlédla na Marcy ve snaze uhodnout její názor. „Jsem prachmizerná golfistka, ale Alex mi stále říká, že bychom měli hrát společně jako ty s Andrewem.“

„Oběd v klubovně a pak jenom devět jamek,“ slíbil Andrew.

Marcy by musela nechat své tři děti s devatenáctiletou dívkou, se kterou se seznámila teprve před pár okamžiky. Na druhou stranu, Laurie byla zřejmě ta nejstarostlivější matka, kterou kdy potkala, a bezvýhradně Kaře důvěřovala. *Co zlého by se v tomhle přímořském ráji mohlo stát?* zauvažovala.

„Pozor!“ řekla a naznačila, že se rozmachuje golfovou holí.

Oba pár vyšly do kryté venkovní chodby vedoucí k jejich pokojům. Zatímco odcházely, ten osamělý neznámý muž se dál rozhlížel po pláži očima skrytými za tmavými skly slunečních brýlí pod kšiltlem modré bavlněné čepice.

3. kapitola

Kara Sumnerová se na pláži bavila tak dobře, až skoro zapoměla, že je placená za takzvanou práci, jejíž náplní bylo pár dní pomáhat s hlídáním Timmyho a jeho budoucích sestřenic a bratrance. Věděla už, že trávit čas s Timmym bude snadné. Hlídala ho od své deváté třídy. Na tomto pobytu se však měla starat o tři další, mladší děti, s nimiž se nikdy nesetkala, a Laurie ji varovala, že dvojčátka jsou někdy „jak z divokých vajec“. Teď nemohla uvěřit, že z toho měla obavy. Ty děti byly moc milé a dokázaly se zabavit mezi sebou, takže nemusela vyvíjet skoro žádné úsilí.

Prozatím největší výzvou bylo rozeznat ty holčičky od sebe. Kara byla vděčná, že jim rodiče neoblékly stejné plavky. Emily má žluté a Chloe modré, připomněla si. *Žádný problém.*

A aby toho dobrého nebylo málo, potkala Kara na pláži svoji kamarádku ze střední, Ashley Carterovou, která tam byla s rodinou a připojila se k zábavě.

Na přání dvojčat si právě na zkoušku přehrály „svatbu Alexe a Laurie“. Do obřadu se zapojily všechny děti. Zatímco Alexův bratr Andrew měl sehrát tradiční roli ženichova svědka, Timmy měl posloužit jako „svědek“ nevěště. Johnny měl nést prstýnky a Chloe s Emily se měly zapojit jako družičky nesoucí košíky s okvětními lístky.

Ve ztvárnění režírovaném dvojčaty na pláži byla nevěstou Kara, Ashley hrála ženicha a Ramon posloužil jako svědek, zatímco děti si procvičily své svatební povinnosti. Emily dokonce přinesla z hotelového pokoje své rodiny plastové prstýnky, aby si Johnny mohl vyzkoušet, jak je ponese uličkou, a Timmy s Ramonem, jak je podají „nevěště“ a „ženichovi“.

„Pojďme to zkusit znova,“ poprosila Emily. „Chloe šla moc rychle a Johnny skoro upustil prstýnky.“

Zatímco její bratr a sestra protestovali, odkráčela Emily pískem zpátky na začátek imaginární „uličky“, kterou pro průvod vyznačili řadou mušlí.

„Omlouvám se, že vám kazím zábavu,“ řekl Ramon, „ale Timothy a já se musíme vypravit do města, abychom koupili vašemu strýčkovi Alexovi dárek k narozeninám.“

„My jsme mu koupili parádní kufřík,“ oznámil Johnny. Jeho sestry ho okřikly. „Cože?! Ramon a Timothy dokážou udržet tajemství líp než ty.“

Ramon soucitně pohlédl na dívky, které je hlídaly. „Zvládnete to ve dvou, slečno Karo?“

„Nejsem si jistá. Nevadilo by vám tu s Ashley a se mnou ještě chvíli pobýt?“

Všechny tři Buckleyovic děti zatleskaly a zajásaly. „Můžeme si znova zahrát na svatbu?“ zeptala se Emily. „Prosíííím!“

„Jestli odejdou, chci být tentokrát svědek já!“ zvolal Johnny.

„Ty *vždycky* chceš dělat to, co dělá Timmy,“ řekla Chloe. „Odeť budeme celý den říkat Timmy tobě.“

„Jmenuje se *Timothy*,“ připomněl Johnny.

Kara se na Ramona usmála. „Řekla bych, že to tady máme pod kontrolou.“

Johnny, který teď hrál Timmyho svědka, udělal dvojčatům radost třemi nácviky svatebního průvodu, než oznámil, že končí. „Chci si ještě zajezdit na skimboardu. Začíná mi to jít.“

„Je mi vedro.“ Emily pronesla svou stížnost tiše, ale nešťastně. Kara jí položila ruku na tmavé vlasy. Holčička byla rozpálená jako pětník. Chloe sklopila hlavu a Kara připustila, že jí je také teplo.

„Tmavé vlasy všechno to horko pohlcují. Zajdu se podívat, jestli máte ve svém pokoji čepice.“

„Můžeme jít taky dovnitř?“ zeptala se Chloe.

Teď, když vzrušení z předstírané svatby vyprchalo, vypadaly holčičky unaveně a přehřátě. „Myslím, že je načase, abychom si všichni oddechli v pokojích s klimatizací.“

Johnny si tiskl k tělu prkno s tyrkysovými pruhy a dychtivě studoval pravidelně se opakující vlny. Byla to jedna z mnoha plážových hraček, které měli hoteloví hosté k dispozici. Byl zjevně zklamaný, že musí jít dovnitř.

„Jestli je chceš odvést do pokojů, můžu tady ještě chvíli zůstat s Johnnym,“ nabídla Ashley.

Kara věděla, že se může na svou kamarádku spolehnout. Ashley byla o rok starší a od druhého stupně základní školy se starala o své výrazně mladší sourozence. Tohle však byla Kařina práce a ani Marcy, ani Laurie se s Ashley nikdy nesetkaly.

„Nechám ho třikrát se svézt na prkně,“ slíbila Ashley. „Zabere to nanejvýš deset minut. Kromě toho dokonce znám plavčíka, který má teď službu. *Jacku!*“ zavolala.

Pohledný mladík usazený na vrcholku své věže otočil hlavu a zamával jí.

„Je tady fakt vedro,“ dodala Emily.

„Dobře, jdeme dovnitř. A ty máš tři pokusy,“ řekla Kara Johnnymu, „ale to je všechno.“

Z pískové duny na východě je dál sledoval ten cizí člověk – *zbývá už jen malý kluk a dospívající dívka. Je skoro čas.*

Jakmile se Emily a Chloe vrátily do svého hotelového apartmá, vyběhly na terasu před ložnicí svých rodičů a žasly nad tím, že si mohou smýt písek z nohou v soukromé venkovní sprše. Když přišly dovnitř, musela jim Kara zakázat běhat dokolečka, aby jim mokré nohy neuklouzly na dlaždicích. Místo toho se pokusily skákat na gauči, což jim

také zadržela. Tohle měla tedy Laurie na mysli, když mluvila o „divokých vejcích“, pomyslela si.

Apartmá mělo dvě ložnice a děti měly sdílet pokoj se dvěma postelemi o šířce jednoho a půl lůžka. Kara se dívala, jak dívky z obou stáhly příkrývky a začaly se na nich převálovat, aby je vyzkoušely.

Obě jednoduše prohlásily, že budou spát na posteli blíž k oknu.

„Já vám nevím,“ zkusila na ně Kara fintu. „Možná byste si na ni měly na pár vteřin lehnout a předstírat, že spíte... čistě pro jistotu.“

Po několika minutách začaly obě pomalu, klidně oddychovat ve stejném rytmu. Když Kara odcházela z ložnice a nechávala za sebou pootevřené dveře, napadlo ji, jestli jsou všechna dvojčata tak propojená.

Podívala se na mobil, kolik je hodin. Od jejich odchodu z pláže uplynulo třináct minut. Našla v seznamu Ashleyino číslo a vytočila ho.

„Ahoj kámoško.“

„Zkrotit už Johnny ten skimboard?“ zeptala se Kara.

„Ne. Při prvním pokusu spadl. Vynořil se z vln bez úhony, ale přišlo mi bezpečnější držet ho dál od vody. Teď kupujeme s Jackem zmrzlinu u té chatky na pláži.“

Kara v jejím hlasu postřehla neobvyklou rozjařenost. Usoudila, že to nějak souvisí s tím pohledným plavčíkem Jackem.

„Dvojčata usnula, mohla bys ho tedy přivést sem do pokoje, až si sní zmrzlinu?“

„Žádný problém. Johnny, už je čas zamířit – Johnny? Kam se *poděl*?“

Kara uslyšela v mobilu šourání, jako by Ashley někam šla.

„Je tam s tebou, vid’?“ Na druhém konci linky bylo ticho.

„Ashley, jsi tam? Řekni něco. Je Johnny s tebou, nebo ne?“

„Doslova před vteřinou tady ještě byl. Nevím, kam odešel.“

4. kapitola

Laurie nemohla uvěřit svým očím, když golfový míček vzlétl dokonalým obloukem od hlavy její sedmičky železa a dopadl jen šedesát centimetrů od jamky.

Andrew obdivně hvízdal. „Alexi, nezmínil ses mi, že tvoje snoubenka tají, jaká je skvělá golfistka!“

Když Laurie naskočila do golfového vozíku na sedadlo spolujezdce, Alex se na ni spokojeně usmál. „Máš talent od páneboha. Měla bys hrát golf častěji.“

Měla štěstí při několika odpalech, ale při dlouhé hře se uchýlila k tomu, že umísťovala své odpaly na ferveji vedle Alexových ze strachu, že bude honit svůj míček sem a tam tak dlouho, až se vrátí na začátek hřiště.

Když seskakovala z golfového vozíku, aby dohrála míček do jamky, zazvonil jí mobil. Byl to Leo.

„Ahoj tati.“ Snažila se mluvit co nejtíšeji.

„Přicházím o všechnu zábavu?“ zeptal se Leo.

„Přicházíš o všechn golf.“

„Pardon, myslel jsem si, že volám své dceři. Laurie Moronová, necelých sto sedmdesát centimetrů, světle hnědé vlasy, kaštanové oči?“

Laurie se usmála. „Jaká byla porada?“

Kromě toho, že byl Lauriin otec, byl Leo Farley také bývalý zástupce komisaře newyorské policie. Ačkoliv v předchozím roce přijal nabídku vrátit se na poloviční úvazek do protiteroristické pracovní skupiny NYPD, porada, které se toho dne ve městě zúčastnil, se netýkala žádného probíhajícího vyšetřování.

Šlo o obvinění z vraždy vznesené proti Darrenu Guntherovi, tehdy jednadvacetiletému studentovi Vassarovy univerzity, který bodl oblíbeného majitele baru, jenž se snažil

zabránit rvačce mezi Guntherem a dalším štamgastem. Gunther se Leovi přiznal, následně však při procesu tvrdil, že si Leo celý ten rozhovor vymyslel. Podle Guntherovy nové verze se do rvačky v baru vložila třetí osoba, která nakonec majitele bodla. Porota tomu neuvěřila a soudce Gunthera odsoudil na doživotí.

„Řeknu jenom, že provoz na Long Island Expressway je proti tomu ráj.“

„Až tak zlé to bylo?“ zeptala se Laurie.

Porada se konala v úřadu okresního prokurátora, jehož Odbor pro přešetřování uzavřených případů Guntherovu stížnost prověřoval. Její otec byl zvyklý na odsouzené, kteří ještě po letech trvali na své nevině, ovšem tenhle případ se mu dostal pod kůži. Gunther byl vždycky charismatický, ale když teď, ve svých čtyřiceti letech, publikoval sérii esejů o životě ve vězení, získal si skupinu věrných – a podle Leova názoru naivních – zastánců. Leo se domníval, že Gunther využívá své zbrusu nové popularity k tomu, aby se svezl na vlně přešetřování uzavřených případů a dostal druhou šanci.

„Tvrdí, že na střeše toho nože je DNA jiného člověka. Bývalého trestance, který spáchal několik násilných trestných činů. Na věci to ale vůbec nic nemění. Doznání je doznání. Zaznělo v té místnosti tak, jak jsem tehdy vypověděl. Ale tihle mladí zástupci okresního prokurátora o mně v životě neslyšeli.“

A to byl skutečný důvod, proč Lea tenhle případ tak vyvedl z míry: Gunther nazýval Farleyho lhářem a Leo si to nehodlal nechat líbit.

„Máš moji plnou důvěru, tati.“

„Vážím si toho. Potřebuju někoho na své straně. Skutečně. Možná by ses na to mohla podívat v rámci svého pořadu.“

Alex zamával na Laurie putterem.

„Prošetřovat“ případ, na kterém pracoval její otec, by byl zjevný střet zájmů. Ale Leo poté, co byl Greg zavražděn, odešel do předčasného důchodu, aby jí pomohl s péčí o Timmyho.

Znovu se pro ni a jejího syna obětoval a nikdy za to nic nechtěl. A ona opravdu potřebovala rychle najít nový případ.

„Každopádně se teď vrať do hry, než tě maršál vyhodí z hřiště za používání mobilu.“

Protože byla v myšlenkách někde jinde, zkazila snadný pat.

O tři jamky později byli na greenu, když Laurie znovu zabučel telefon. „Ahoj Karo,“ vydechla šeptem.

„To je Kara?“ zeptala se Marcy. „Stalo se něco?“

Laurie si všimla Marcyina polekaného výrazu. „Určitě je všechno v pořádku. Ví, že jsem ráda, když mě pravidelně informuje.“

Laurie Karu stěží slyšela přes hukot větru od oceánu. „Je mi to moc líto, ale budete se sem muset vrátit.“

„Dobře, uklidněte se. Co se stalo?“

„To nevím, ale nemůžu najít Johnnyho. Je pryč, Laurie. Johnny zmizel.“

Marcy musela z Lauriiny tváře něco vyčíst, protože natáhla ruku ke svému manželovi a oči se jí naplnily strachem.

Jak jí to mám povědět? zeptala se Laurie sama sebe.

5. kapitola

Johnny se za sedm let svého života zatím ztratil jen jednou a Marcy si pamatovala každou milisekundu té hrůzy. Tenkrát mu bylo pět a Andrew chtěl vzít děti na ohňostroj, protože dvojčata už byla dost velká na to, aby se nebála. Nechtěli se mačkat se třemi dětmi v davu v National Mallu, tak se místo toho rozhodli pro piknikovou deku a stoličky v parku Meridian Hill.

Užít si to představení nebylo bohužel to jediné, na co byla dvojčata v batolecím věku už dost stará. Jako by chtěla už nyní předvést, čeho jsou schopná, neustále odcházela z piknikové deky ke kterékoliv jiné skupince, která o ně projevila sebemenší zájem. K mladému páru se psem. Velké rodině se všemi bratrance a sestřenicemi. Mládeži házející si létajícím talířem. Zdálo se, že Chloe a Emily chtějí být všude jinde, než by měly být.

Andrew s Marcy museli na své dcerky dávat takový pozor, že si sotva všimli ohňostroje osvětlujícího oblohu – anebo toho, že Johnny už nesedí na své skládací židličky se znakem washingtonského baseballového týmu Nationals. Nestávalo se, že by se Johnny někam zatoulal. Naopak, měl spíš sklon nespouštět své rodiče z očí. Andrew odběhl, aby se po něm podíval, zatímco Marcy zůstala s holčičkami. Tiskla si každou k jednomu boku, aby je udržela v klidu, a počítala vteřiny. Snažila se dýchat normálně, aby je nepoplašila. I přes zvuky explozí na nebi cítila, jak jí v žilách proudí krev.

Napočítala do čtyř set jedenácti, když uviděla Johnnyho, jak se k ní blíží a přeskakuje pohledem mezi barvami na obzoru a skupinkami návštěvníků parku, mezi nimiž se opatrně proplétal. Sevřela ho v nejtěsnějším možném objetí. „*Kde jsi byl?*“

Hrdě jí oznámil, že úplně sám našel cestu na toalety a zpátky. „Musel jsem si odskočit a ty a táta jste naháněli dvojčata.“

To bylo před více než dvěma lety. Přinutila ho, aby slíbil, že už nikdy neodejde, aniž by jí o tom řekl, ale připomínala mu to od té doby dostatečně? Nemyslel si snad, že když je na prázdninách s dívkou na hlídání, platí jiná pravidla?

Trhla sebou, když ucítila dotyk ruky na rameni. Byl to Andrew.

„Bude v pořádku,“ řekl. „Pamatuješ, jak to bylo toho Čtvrtého července?“

Chtělo se jí vykřiknout. Tehdy to trvalo jen čtyři sta jedenáct vteřin. Teď už ho hledali skoro dvacet minut, a to po patnáctiminutové jízdě z golfového hřiště. Podívali se na

všechna pravděpodobná místa: hotelovou halu, bazén, obchod se suvenýry, obchod pro surfaře – všude. Zatím našli několik lidí, kteří si vzpomněli, že Johnnyho viděli s Karou a jeho sestrami nebo ve vodě se skimboardem, ale to bylo předtím, než šel k chatce na pláži koupit si zmrzlinu.

„Nemůžu uvěřit, že byl Johnny s nějakou holkou, se kterou jsme se ani jeden z nás nikdy nesetkali. Co měla na práci tak důležitého, že nedávala pozor na našeho syna?“

„Kara a Ashley se cítí hrozně.“

„Dobře jim tak!“

Její tón byl trpký, ale popravdě se zlobila hlavně na sebe. Vůbec neměla opustit hotel.

„A prodavač v té chatce říká, že chvilku poté, co si objednali kornouty zmrzliny, viděl Johnnyho za chatkou sbírat mušle. Možná se vypravil dál po pláži, aby jich našel víc.“

„Na půl hodiny?“

„Je to dlouhá pláž. Víš přece, že když se do něčeho zabere, zapomíná na čas.“

„Vím taky, že by nikdy sám na tak dlouho neodešel.“ Marcy pocítila, že jí s Johnnym váže silné pouto, už v okamžiku, kdy jí ho sestra v nemocnici položila do náruče. Bylo to, jako by z jeho drobného tělíčka vyzařovala energie přímo do jejího těla. Sice ho nenosila devět měsíců pod srdcem, ale v tom okamžiku se ti dva sblížili navždy.

Z hotelu k nim kráčela nějaká žena. Její široké, volné šaty vlály jako plachta ve větru. V rukou držela fotoaparát a cigaretu, stejně jako když si jí Marcy všimla dříve toho dne.

„Promiňte. Na okamžik, paní,“ křikla. Rozběhla se pískem k té cizí ženě a Andrew ji následoval.

Když se k ní Marcy přiblížila, zjistila, že je ta žena starší, než předpokládala – soudě podle prošedivělých blond vlasů a pleti vrásčité od slunce a kouření jí mohlo táhnout na šedesátku. Věnovala Marcy vřelý, vlídný úsměv.

„Zdravím.“ Sklonila se a típla cigaretu v písku. „Není tu obvyklé, aby se lidé sami od sebe představovali, zvláště v létě.“